

ELS PEGASSOS DE LA MAR

Tinc divuit anys, però en fa tres que pens com un adult. A causa del que va succeir, vaig passar de ser pràcticament una nina a ser una dona.

Mai he estat una noia que crida l'atenció al carrer, ni he agradat molt als nois, per això em va semblar estrany que en Ryan es fixés en mi.

Ryan era el noi dels mens somnis, major, atractiu, maco i amb doblers. El vaig conèixer una tarda al Passeig Marítim prenent un cafè al "Capuccino". Vàrem connectar de seguida. En acabar, em va portar a ca meva i vàrem estar una bona estona xerrant al cotxe. Em va dir que vendria a cercar-me qualche dia. Vàrem anar al cinema i en tornar em va fer el meu primer petó. Va ser el primer de molts, i abans que m'adonés ja travíem estat sortint mig any, però el meu cor continuava accelerant-se cada vegada que el veia.

El dia que vaig complir quinze anys em va dir que volia que me'n anés amb viatge uncap de setmana, era el meu regal. Jo volia anar-hi més que res del món, i per això vaig mentir als meus pares, i ara em pendeixo molt. En aquell moment no vaig pensar en res més que en estar al seu costat.

Tot va anar bé, però el problema va arribar a la nit quan ens vàrem colgar: jo no havia passat mai de les carícies i tenia clar que aquesta nit seria el mateix. Quan el vaig informar d'això, en lloc d'una reacció dolça i comprensible (tan sols tenia quinze anys) em vaig trobar davant crits i insults. Me'n vaig anar a l'altre llit que ni havia i em vaig adormir. Sobre les quatre o les cinc vaig sentir-me acalorada i em vaig despertar, estava al meu costat petonejant-me però tot el cos; li vaig demanar amb bones maneres moltes vegades que s'aturés, però no ho va fer. Li vaig començar a cridar, perquè ja estava tan espantada que plorava i tremolava, em va mirar tan sols una vegada als ulls, i no el vaig reconèixer, aquell home violent i cruel no era el noi dolç i maco de qui estava enamorada. Li vaig demanar un munt de vegades més que s'aturés, però va continuar com si no m'escoltés i quan va haver acabat se'n va anar i em va deixar allà. Vaig voler fugir, però com? No podia, estava sola, vaig voler estar al costat de la meva mare més que mai. Al matí següent em va demanar perdó moltes vegades i em va fer creure que la culpa era meva. Em sentia bruta i dolguda. Quan vàrem tornar a Mallorca no vaig contar res a ningú perquè pensava que no se solucionaria mai, i el que va passar aquella nit va succeir dunes vegades més, i sempre que podia m'amenaçava i em pegava. Tenia tanta por que no podia fer res i, cada vegada que passava, anava a un lloc ai llat de tot on no hi havia ningú i es veia la mar. Era com un penya-segat, on pots seure a les roques. Els dies que feia vent (els meus preferits) a la mar es podria veure com perles ones es formava molta escuma blava que a mi em semblava molts pegassos cavalcant i velant cap a la llibertat, però que mai no hi arribaven perquè cada vegada trobaven obstacles, les roques. Em recordava molt a mi, i al meu problema: jo també volia la llibertat, i que aquell home a qui odiava en deixés, però creia que, com aquelles pegassos, cada vegada tornaria a xocar amb les roques i no aconseguiria el meu objectiu. Fins que un dia vaig decidir caminar una mica més i vaig trobar una platja d'arena daurada, vaig seure allà i el vent va començar a aparèixer i amb ell els pegassos. Vaig veure com els que xocaven contra les roques

tornavem a la mar i una i altra vegada ho intentaven fins que aconseguien arribar a la platja, i es quedaven allà tranquil.lament fins que la mar es calmava.

Després d´estar observant-los durant un temps em vaig adonar que per a mi era el mateix: si no ho intentava, mai no ho aconseguiria, perquè si aquelles pegassos no haguessin tornat a xocar, no haurien arribat a la platja. Al dia següent, vaig anar a un centre d´atenció on em van ajudar i em van dir el que havia de fer. Vaig tardar molts mesos i ell em continuava amenaçant, però, cada vegada que em desil.lusionava, anava a aquell lloc i tornava a recuperar les forces i la motivació.

Fa uns quatre mesos que no sé res d´ell, no el vaig denunciar, però lo vaig dir que havia d´anar-se´n o si no ho faria. No ho vaig fer perquè sé que la justícia per dictes de violació i maltractament no dóna sentències de condemnes molt llargues.

Poc a poc vaig començar a viure de nou, però no va ser fàcil ja que desconfiava de tothom, i ara també ho faig, però amb l´ajuda dels meus amics i família estic aconseguint millorar. Fins i tot ara fa sis mesos que estic amb un altre noi, anem molt a poc a poc i encara no sap res del meu passat, però sé que qualche dia lo ho hauré de contar. Em fa por tenir una relació, i a vegades crec que amb aquesta estic anant massa aviat, però si una cosda sé és que, si tinc un problema, mai m´he de retre i l´he d´intentar solucionar, i això ho he après gràcies als pegassos de la mar.

Kelly-Ana Guirado
1º Btx. D